

התועדות ש"פ בא ה'תנש"א

הנחה בלתי מוגהת

שיחה ב'

לכאורה הענין ד"קבוע" שייך דוקא אצל ישראל, הקשורים עם הקב"ה ועם התורה - זאת התורה לא תהא מוחלפת, שהיא קבועה מבלי שינויים, אבל אסתכל באורייתא וברא עלמא, ומזה נמשך ענין הקביעות גם בעולם.

ויש לקשר כ"ז עם המאורעות דימים הכי אחרונים - ואע"ג דאיהו לא חזי מזלייהו חזי, ואין צריך להגיע למזלייהו, שהמקום הכי מרכזי הוא עיר הבירה, ועד הבירה שבבירה - ארמון המלך [וכדלקמן].

ואע"פ שבא סנחריב ובלבל את העולם - ה"ז בנוגע לאנשים, שבאם מגיע מישהו ומעיד שהוא מאומה זו, נפסק בגמ' שאי"ז הוכחה כיון שסנחריב בלבל את העולם, אבל בנוגע להארצות - יש אמנם ארצות שבלבל, אבל ישנם ארצות שלא בלבל, ויש להם גבולות ע"פ תורה עד היום הזה, ויודעים בדיוק עד היכן מדינה זו ועד היכן מדינה זו - ועד היכן גבולות ארץ ישראל כמדובר כמ"פ על שמירת גבולות א"י - וא' הארצות הוא בבל, שהוא ההיפך הגמור מירושלים.

וואס דערפאר האט מען געזעהן בזמן האחרון, אז בבל האט זיך געפראוויט פארטשעפען מיט ירושלים, ולא עלתה בידם, ולא תקום פעמיים צרה, ואדרבה: מ'זאל גיין פון איין נצחון צו א צווייטער נצחון, ביז נצחון הכי עיקרי אמיתי ופנימי - גאולה האמיתית והשלימה

וכאמור יש לקשר כ"ז עם המאורעות האחרונים, שהתחלת המלחמה והתחלת הכל, הרסו את ארמון המלך, שביטלו כל הקביעות, ואין שם כל ענין של קישור [תקשורת] והקשר בינו לאנשי חילו, כי נפסקו כל הקישורים ממקורם, ונתבטלו כל הקביעות, ואלו שנשארו הוציאו משם, בכדי שלא יתבטלו, והוא בעצמו אינו קבוע, ונע ונד ממקום למקום, ואפי' במקום שכן נמצא ה"ה באופן של נענוע ולא בקביעות, ולא מרצונו כ"א בלית ברירה, כיון שיודע שזהו כל קיומו ומבין בשכל אנושי שלא טוב לו כך, ואדרבה: הקיום שלו הוא דוקא ומוכרח באופן כזה, ושולח ב"ב למקום הכי רחוק, וכנראה במוחש. וממילא מובן שאין בו שום ממשות ואין לו מציאות וכו', אלא ישנה הוראה שלא להפחיד, ממילא צ"ל "כאילו" שישנו ממשות ויהי' הגנה בדרך הטבע, אבל באמת אין בו ממשות, וכאמור שנעקר ארמון המלך.

והם עצמם מודים בזה, ונתפרסם כ"ז, והגם שהיו כו"כ ענינים שהעלימו - כל החורבנות וההיזקות שהיו, אבל ענין זה פרסמו בפרסום הכי גדול, ואע"פ שלא רואים כ"ז, אבל ס'איז דערגאנגען צו עטליכע אידן, והם מפרסמים כהנ"ל, ועוד ועיקר: שיהי' מזה הוראה בעבודת ה'.

ועוד והוא העיקר: שהותחל כבר הענין והנבואה דבצרה, וכיבוש והנצחון שלהם (עליהם), ויהי' נצחון שלם ואמיתי, שזוהי הגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט שהרסו את עיר הבירה והבירה שבבירה - הירוס ארמון המלך, ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא להבדיל - שהחידוש הוא בנוגע להירוס הארמון דוקא,

ודבבל, ובבבל עצמו - דבצרה, כמסופר בדברי הימים של עמי הארץ, ומזה דערגייט דאס לכל יהודי בכדי שיהי' מזה הוראה בעבודתו. ועוד ועיקר: ההוספה בהבטחון דכל יהודי, דנוסף לזה דאיש בטחון הוא אופן בעבודת הוי', שצ"ל ענין הבטחון, במיוחד - בנוגע לאה"ק אשר עיני ה"א בה, ומזה צ"ל הוראה בעבודת ה' בכל מקום ובכל זמן, גם בזמן הגלות והושך הגלות, ואפי' בחושך כפול ומכופל כמסופר בפרשה, ביחד עם זה לכל בני ישראל הי' אור במושבותם, ובמושבותם בפשטות הרי זה גושן שבארץ מצרים, ואמנם גושן היא ממיטב הארץ - אבל בארץ מצרים.

והגם שישנה דיעה שגושן היא בא"י וממנה נמשך חוט למצרים, אבל זה היפך כמה מאחז"ל, והיפך פשטות הכתובים, וגם לדיעה הנ"ל דרוש ביאור, דלכאו' הרי הים סוף מפסיק בינתיים, וכן שטח הכי גדול, כמדובר כמ"פ.

ועוד ועיקר: שלא יהי' פשט'לאך, כ"א גאולה האמיתית והשלימה כפשוטה, שאז יראו בפשטות איך הי', וארץ ישראל בשלימותה, שלימות ברוחניות מאי קמ"ל - ירושלים ענינה שלימות היראה, והחידוש - שלימות בגשמיות, ומבלי כל ענין של דאגות, אן מלחמות און אן שוועריגקייטן, ובפרט שנמצאים ביום השבת שאין בו כל ענין של חול ושל דאגה, והדאגות שישנם מתהפכים למעלות, שלוקחים כלי כסף וכלי זהב, כימי צאתך מארמ"צ אראנו נפלאות - נעמט מען מיט זיך כלי כסף וכלי זהב.

ועוד והוא העיקר: לא נתמלאה ירושלים אלא מחורבנה של צור - ענין המילואים, נשמות בשלימות וגופות בשלימות, נשמות בגופים בלי כל הפסק בינתיים, ומשה ואהרן עמהם עוד לפני הגאולה, והם עוזרים בגאולת כל בני' מהגלות,

ובפרט שנמצאים בשבת שמיני' מתברכין כל שיתא יומין, ובעיקר - יום השישי, שבו נברא אדם הראשון - תכלית ההתגלות [התגלות עיקרית ואמיתית] ושייך לכל יהודי, כמובא במס' סנהדרין - הקשור עם פסקי דינים - שלפיכך נברא האדם יחידי, שחייב כאו"א לומר בשבילי נברא העולם, אז ס'קומט א אידן און זאגט בשבילי נברא העולם, וטוען שהוא בעה"ב על כל העולם כולו, ונעשה בעה"ב גם על זמן העולם ובעה"ב על עוה"ז התחתון, דירה לו ית' בתחתונים ופועל שיהי' טוב הנראה והנגלה.

ועוד והוא העיקר: גאולה האמיתית והשלימה בנערינו ובזקנינו בכנינו ובבנותינו באה"ק, וכירושלים עיה"ק ובהר הקודש ובבית המקדש, ותיכף ומיד ממש!

(הרב נימוטין ניגש לכ"ק אד"ש וביקש ברכה עבור בני' שבארה"ק, וכ"ק אד"ש ענה: אמן, הצלחה רבה, ונתן לו חתיכת לעקאח מהמזונות שלפניו. כשהנ"ל ביקש עוד עבור הקהל, הוציא כ"ק אד"ש חתיכה א' לעצמו, ונתן לו הקערה כולה. כשהנ"ל החזיר חצי מהקערה, הפך כ"ק אד"ש את כל הקערה על פיה בכדי שהנ"ל יחלק את הכלקהל)

שיחה ג'

בהמשך להאמור לעיל, שישנם הארצות שסנחריב לא בלבד, ותלוי גם בהגירסאות בלבד סנחריב כל העולם כולו, או כל העולם, העולם כולו, וכמדובר כמ"פ בנוגע למלוך על העולם כולו שאומרים בר"ה, כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז, בשנים שעברו.

וההוראה מזה בעבודת ה', שהרי כ"ז הוא בדיוק, וי"ל שאדרבה: בעיקר ה"ז בכדי שיהי' מזה הוראה בעבודת ה', וכהסיפור הידוע מזקני החסידים, וי"א שמקורו מהרביים, בנוגע להמלחמה שבין אוה"ע שהי' אז, שהיתה בכדי

שיהיה מזה דרך חדש בעבודת ה'. ועד"ז בזמנינו זה, לומדים מזה סדר חדש, הגם שהסדר ה' באו"ה לפני זה, אבל כעת לומדים מזה.

והנה בבל ענינו בלבול, בלבול היצר בעבודת ה', בכדי שלא יהי' נהמא דכיסופא ח"ו, כ"א עבודה בכח עצמו, שנעשה שותף להקב"ה, ויתירה מזו - הקב"ה עוזרו, ז.א. שהוא העיקר, והקב"ה כביכול רק 'עוזר'. וביחד עם זה, כפס"ד הרמב"ם, מקבל כל יהודי כל ענינים הגשמיים הדרושים לו, בכדי שיוכל לקיים תומ"צ מתוך מנוחה ושמחה וטובלבב, (וככל הדברים ה"ז בפשטות דוקא, ע"ד אחכה לו בכ"י שיבוא, שצ"ל בפשטות, א"כ צ"ל שמחה וט"ל בפשטות דוקא) ולכן נותן לכ"א כל צרכיו, והצרכים של תינוקים ותינוקות, זכרים ונקבות, שמקבלים כל צרכיהם בהשתדלות הכי קטנה, ע"י שהאב נותן לו כל תאות לבו, באם זה דבר טוב ומועיל, ועושה כל התלוי בו בכל כחותיו למלאות כל צרכיהם, באם זה לא דבר המזיק, לפי הבנתו עכשיו, ואח"ז יגדל ויבין יותר.

ועד"ז נער ישראל ואוהבהו, כל יהודי הוא נער לגבי הקב"ה, וממילא צריך הקב"ה למלאות כל הצרכים לכל יהודי, ולא לומר שזה דבר מיותר, דבר המבלבל, או שע"ז יהי' מונח בדבר הטפל ולא בעיקר, ועושים את העיקר טפל וכו', אלא נותן כל מה שהוא רוצה, באם רק רואה שהוא רוצה, ולא מחנך אותו שירצה באופן אחר, וכמדובר לעיל - יפדה אלקים את ישראל מכל צרותיו, מכל המיצרים שצר לו ליהודי, והקב"ה משביע לכל חי רצון, גם לזה שהוא בינתיים במצב של חי, כי הקב"ה אב הרחמים, וכמדובר בהתוועדות שלפנ"ז, ונותן להם אח"כ קדושה ורחמנות, ובאופן שיכולים לקבל.

וכאמור, יש לקשר כ"ז עם המאורעות דימים הכי אחרונים, שהיתה ההירוס והחורבן דבבל, וארמון המלך דשם. ומאן מלכי רבנו, שמקום הבירה של יהודי צ"ל לא בבבל אלא בארץ ישראל, דבבל הרי זה חלקו בעולם, וא"י ה"ז לימוד התורה וקיום המצוות, ועמך כולם צדיקים, כל בניך לימודי הוי' ורב שלום בניך, שצ"ל מונח דוקא בתומ"צ ולא בבבל.

וי"ל שמהארצות שלא בלב סנחריב, ה"ז הארציות והגשמיות דבבל, אבל כ"ז אינו מגיע לא"י, על"י נאמר לא תחסר כל בה, ומהאי טעמא ישנם שם ענינים שאינם יכולים לצמוח בבבל מכיון שהוא היפך הקדושה.

ועוד והוא העיקר: שהקב"ה זאל נאכגעבען כל יהודי בכל עניניו, ומיד ברגע שלאח"ז ה"ה קשור לא"י - תומ"צ ורוחניות, והנאכגעבען של הקב"ה הוא זה שיכולים לדבר על הגאולה, שזה עצמו גאולה, ובפרט כשמדברים עם הארציקייט, ומסבירים לאחרים, אע"פ שאין זו גאולה עם כל הפירושים שבדבר. ומזה באים לגאולה עצמה תומ"י ממש שלימות הגאולה, עד שהוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו.

ועוד והוא העיקר: שכל האוה"ע שהתחילו בההירוס והחורבן והביטול דבצרה, שיצליחו בזה וישלימו וילכו מחיל אל חיל, וכמעט שנתבטל כולו, ונשאר רק עשרים אחוז וג"ז יתבטל עד לפחות מששים, וכידוע בהלכות של ביטול ברוב, כמדובר בהתוועדויות בשנים שעברו, והרי לדעת כמה מהפוסקים - מכיון ששיעורים הם הלכה למשהו מסיני - ואין שיעורים בבנ"י, ממילא אין אצלם ענין של ביטול ברוב, בששים וכו', כו' ובמין במינו באם יש משהו יותר ה"ז נתבטל.

ומתבטלים כל הקביעות כאמור, והם נמצאים בגלות בתוך גלות, וגולה אחר גולה, ואין בו ממשות כלל, ואין זה פוגע בשום יהודי, והפגיעות בגשמיות הגוף של יהודים באם היו, יש להם רפואה קרובה ורפואה שלימה, ולא נשאר רושם כלל, ואע"פ שרפואה היא מכאן ולהבא דוקא, מ"מ, ידועים דברי הרגוצ'בי שמכיון שחכם עוקר הנדר מעיקרא, ועמך כולם צדיקים, וקשורים לחכמת התורה, ה"ה פועלים רפואה למפרע, ועד שזדונות נעשים לו כזכיות, וזכיות ממש, נוסף על הנצוצות שכבר נתבררו מיתוספים עוד ניצוצות ומתבררים

ולא נשאר מהם שום שיריים, כ"א הענין דאז אהפוך אל עמים שפה ברורה, ומביאים את בני שבמדינתם לא"י כמנחה בכלי טהור לאה"ק, לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ועמך כולם צדיקים וזכאין וממילא יוצאים כבודר המדבר מהמדבר לגאולה האמיתית והשלימה, ואין צריך לעקוף דרך פלשתים, כי כל הדרכים מובילים לדרך ה' ולמקום המרכזי - ביהמ"ק השלישי, וארץ ישראל שתפשט בכל הארצות, החל מבתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בא"י, ואח"כ כל בית ועיר שבא"י תתפשט בכל הארצות, וביהמ"ק בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש.

שיחה ד'

רגיל לסיים בענינים של מעשה בפועל, שבשבת זה מיני' מתברכין כל שתא יומין, ובמיוחד יום השישי, יום ההילולא דנשיא דורנו, שאז כל מעשיו ותורתו ועבודתו פועל ישועות בקרב הארץ.

וממילא ישנה הישועה, וישועה בקרב הארץ, ובמובן של פועל, שפועל הוא דרגא הכי נמוכה, שישנו מחשבה דיבור ומעשה, ובמעשה גופא כמה דרגות, ודרגא הכי תחתונה נק' פעולה. והפעולה דכאו"א מכריע את הכל העולם, שהעולם שקול והוא שקול, וגורם להם ישועה והצלחה והצלחה, כמדובר כמ"פ.

ועוד והוא העיקר: שאין צריך לחכות לקריאת התורה דתפילת מנחה דשבת בשלח, כ"א בשבת בא בתחילת הפרשה, שכולל כל הענינים שלאח"ז, ישנו הנקודה דהגאולה, דש"פ בא בי' אתפריעו ומתגליין כל נהורין, ועד"ז בפרעה כפשוטו נפעל הבירור שלו, אתפריעו ומתגליין מיני', ודפרעה - ה"ז עניני אכילה ושת' וכדומה, ופועלים שם אתפריעו ומתגליין כל נהורין. ובסיום הפרשה, ענין התפלין, והוקשה כל התורה כולה לתפלין, הכולל כל סדר ההשתלשלות, ועד לפ' בשלח, שפרעה עצמו עזר להגאולה, כמבואר בתו"א, ובמאמרים ושיחות דרבתינו נשיאינו, שפרעה שלח פארות וענפים, ועד לה' ימלוך לע"ו, ותומ"י ממש

ומהענינים דמעשה בפועל: ההכנות לעשירי בשבת יום ההילולא, שבקרוב ממש תהי' תחיית המתים כי רצון יראיו יעשה, והקיצו וירננו שוכני עפר דכל הצדיקים, ובפרט צדיק יסוד עולם, ובמיוחד נשיא דורנו, שיהיו ההכנות ביתר שאת וביתר עז, ויעשו החלטות טובות, כולל החלטות טובות גם להירוס בצרה, באם נשאר בצרה אצל אחדים או אצל אחד, להרוס גם זה, ויוסיפו בהחלטות טובות דהירוס הבצרה, ובפרט שהיתה כבר התחלה בגשמיות העולם, וממילא יש לזה אחיזה בגשמיות, כמבואר במפרשי המקרא בנוגע לנביאים שעשו פעולות בגשמיות בכדי שיהי' אחיזה בגשמיות,

ולכן, אלו שהכינו משקה המשמח יעלו מלמטלמ"ע, ובפרט שישנם ענינים הקשורים עם תומ"צ, ופנימיות התורה ופנימיות המצות, שזהו"ע העלי' מלמטה, שזה הגלות, ומכניסים בו האל"ף, אלופו של עולם, עמו אנכי בצרה - ובגלוי, וממילא נעשית גאולה, ותיכף ומיד ממש.

(כ"ק אד"ש התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו רלוי"צ ז"ל, ואח"כ ציוה לחזן לנגן יה"ר...שיבנה ביהמ"ק. אח"כ הזכיר ע"ד ברכה אחרונה. ההתוועדות נסתיימה בשעה 3:30)